

o bodočnosti, katero si kupi z nečakinjo, je ihtela pred sveto ikono uničena in zdvojena Irena.

„Kriste elejson emé! Edino ti, Kriste, me sedaj — otmeš — nimam drugega. O Iztok — kje si? — Na severu! — Epafrodit — moj dobrotnik — na jugu — — o — in po meni se iztega njena roka! — Oj mene, sirote . . .“

Zgrudila se je na preprogo, vzdihli so umrli na ustnicah, ždela je zakopana v grozno temo — neznane bodočnosti.

Nenadoma jo potreplje po rami mehka roka. Ob njej poklekne Cirila — pri vratih pa se ji klanja — kakor nekdanj na dvoru — evnuh Spiridijon.

(Dalje.)

O srce, kdo ume te?

Zložil Anton Medved.

Daleč tam, visoko tam
čaka rajska nas dežela.
Trudno pot ustavi nam
in otare rosna čela,

Strah in kes in skrb in dvom,
kakor vranov črna jata,
prebeže; ljubezni dom
večnosti odprejo vrata.

Solze, ki nam zdaj kipe
v hipih duševne težave,
v bisere se premene,
vkujejo na krono slave.

Vzdih, ki se vijejo
zdaj iz prsi tesne ječe,
v pesmi se prelijejo
sladke, duše dno topeče.

Solza, ki zemljan jo vsak
v zadnji porosi minuti,
zadnje je bolesti znak,
ali prvo srečo sluti.

In ti grenka se nam zdiš,
bleda smrt s poljubom hladnim,
ti, ki sama snemaš križ,
težek križ trpinom jadtim?

In po nas zastaja kri,
ko umro nam dragi znanci,
in ne vemo, ali mi,
ali oni so izgnanci!

O srce, kdo ume te,
tvojo polnost in praznoto?
Ti črtiš in ljubiš vse,
svet, življenje, smrt, samoto . . .

Vijolica.

Zložil Griša.

Vijolica, v modrih očeh porojena,
ljubezni prve nedolžni dar,
okópana v solncu, s solzami dojena,
kot misel pobožna v srce presajena —
vijolica nežna, nedolžnost sladka,
kot žalost dolga, kot upanje kratka,
ne boj se srca razdvojenega!
Glej, te roke še moliti znajo
in duša ljubi, ljubi svet
in ljubi lepoto in ljubi nedolžnost
in ljubi tebe, pomlad in cvet!
In kadar bo veter zabril čez poljane
in duh zagrozi ti svobode pijane —

takrat se bodo sklenile roke,
kot jez peneč na valove bobneče,
in takrat odpre se ti željno srce . . .
In prstki te drobni iz zemlje dvignejo
s cvetovi vred,
s koreninami vred,
in pred vetrovi in pred viharji
boš mirno dehtela v nebeški zarji
v srcu pesnika, v srcu trpina . . .
O modre oči, o vijolice sladke,
ljubezni velike drobni dar,
mladost samotna vas kliče, hoče
na žlahtni svoj, na srčni oltar!

